

1

Het witte licht verblindde haar. Met samengeknepen ogen probeerde Lois door de waas iets van haar omgeving te zien. Het hielp niet. Met haar handen greep ze om zich heen. Niets kwam ze tegen met haar vingers, die inmiddels gevoelloos waren door de kou. Tegen haar gezicht striemde koud vocht, aangedreven door de harde wind. Het suisde overal om haar heen. Toen ze met haar hand langs haar gezicht ging, merkte ze dat het kleine ijskristallen waren die op haar gezicht bleven plakken. Waar was ze?

Om zich te oriënteren in de witte waas probeerde ze zich te verplaatsen. Met alle kracht probeerde ze haar voet te bewegen. Deze gaf geen centimeter mee. Het voelde alsof haar voeten vastgevroren zaten aan de grond. Nu begon de kou ook door haar kleren heen te dringen. De wind floot als een wervelstorm langs haar heen en probeerde elke opening in haar kleding te vinden om erdoorheen te dringen.

Plots hoorde ze boven de wind in de verte een geluid. Het zwol snel aan en het leek haar kant op te komen. Opnieuw probeerde ze door het witte licht te turen. In de verte kwamen twee kleine, gele lampjes naast elkaar op haar af. Ze werden snel groter en het ging gepaard met een

brommend geluid. Het geluid van een draaiende motor. Meteen slaakte Lois een gil en begon met haar armen te zwaaien. Deze voelden als lood, maar dat deerde haar niet.

De lichtjes kwamen steeds dichterbij. Om haar heen zag ze nu duizenden sneeuwvlokken voorbij dwarrelen. Direct keek ze naar haar voeten. Haar hart ging sneller kloppen want ze zag ze niet. Haar voeten zaten vastgevroren in een hoop sneeuw. Hysterisch deed Lois opnieuw een paar pogingen om haar voeten uit de berg te trekken. Er kwam geen beweging in. Koortsachtig dacht ze na. Hier moest ze zo snel mogelijk weg, anders zou ze onderkoeld raken. De lichten waren nu vlakbij. Vaag begonnen zich nu contouren af te tekenen rondom de lichten. Het was een auto. En deze kwam recht op haar af!

Opnieuw begon Lois te trekken aan haar voeten. Intussen hield ze angstig de auto in de gaten. Deze was nog geen twintig meter van haar verwijderd. Met alle kracht begon ze te trekken. Het had geen effect. Ze kon zich geen centimeter verplaatsen. Voor de laatste keer keek ze in de felle koplampen. Nog enkele seconden en het voertuig zou op haar klappen.

Toen reed de auto vlak langs haar heen. Het veroorzaakte een luchtverplaatsing die de gehele witte waas om haar heen opslokte. Nu kon ze haar omgeving kraakhelder zien. Lois stond op een wegdek, vastgevroren. Naast de weg bevond zich een rij bomen. Alles was bedekt

met een laag sneeuw. Nadat ze een paar keer om zich heen had gekeken, herkende ze de omgeving. Het was de dijk waar ze, samen met haar collega Verschoor, de confrontatie met Nathan Shawn hadden, nadat de crimineel er een auto-ongeluk had gehad vanwege het gladde wegdek. Nu was er geen gecrashte auto, rechercheur Verschoor of dienstvoertuig. Ze was alleen. Dat dacht ze tenminste.

Lois beet op haar koude lip. In de verte kwam de mist weer opzetten. De auto had er helaas niet definitief voor gezorgd dat ze meer zicht had. Nadat ze de omgeving nog snel had gescand, keek ze weer in de richting waar de auto vandaan was gekomen. Haar ademhaling stokte. Daar stond een silhouet dat ze meteen herkende. Het was de gedaante van Nathan Shawn. Zijn lange, zwarte lokken vielen over zijn gezicht en zijn torso was beschermd met een kogelwerend vest. In zijn hand hield hij een automatisch wapen.

Dit kon niet. Nathan zat ergens opgesloten. Hij kon hier niet zijn. En hoe was zij er beland? Vragen spookten door haar hoofd. Het klopte niet.

Lang de tijd om na te denken had ze niet. ‘Dacht je dat je kon ontsnappen, Lois van Leeuwen?’ De donkere stem werd meegevoerd door de ijzige wind en drong tot diep in haar door. Hij had een verlamdend effect op al haar ledematen.

Gehypnotiseerd bleef ze naar Nathan kijken. Hij stapte

langzaam op haar af terwijl de witte mist mysterieus om hem heen bleef hangen en herhaalde zijn woorden.

Hevig begon Lois te knikken. 'Het was niet mijn schuld. Het was een ongeluk!' riep ze uit alle macht. Met samengeknepen ogen bedekte ze haar oren om een tweede herhaling te vermijden. Ze wist precies waar Nathan het over had. Het was niet eerlijk. Het was haar schuld niet. Het duurde voor haar gevoel uren voordat ze weer durfde te kijken. Nathan was nergens meer te bekennen. De mist was eveneens verdwenen. Voorzichtig haalde ze haar handen van haar oren. De wind leek zelfs te gaan liggen. Het was nu muisstil terwijl de sneeuwvlokken gestadig een deken op het wegdek vormden. Was het voorbij?

Ze wilde zo snel mogelijk weg hier voordat er nog meer onheilspellende dingen gingen gebeuren. Het probleem was dat ze vast zat gevroren aan het wegdek. Lois ging door haar knieën. Terwijl ze de omgeving in de gaten hield, begon ze met haar vingers aan de klomp sneeuw rond haar voeten te klauwen. Toen ze zich ervan verzekerd had dat haar omgeving geen gevaar voor haar vormde, keek ze omlaag. Lois hapte naar adem. Voor haar voeten lag Tjeerd. Zijn ogen, wijd opengesperd, keken haar aan. Zijn lichaam lag in een onnatuurlijke houding. Onder zijn hoofd lag een plasje bloed dat steeds groter werd.

Tranen vulden haar ogen. Haar handen gleden over de borst van Tjeerd heen, zoekend naar een wond die ze dicht kon drukken. Ze kon niets meer voor hem doen. Hij

lag daar alleen maar naar haar te kijken. Snikkend liet ze zich op hem vallen. Haar handen bleven uiteindelijk rusten op zijn borst. ‘Het spijt me zo erg’, snikte ze. Warme tranen vielen op het roerloze lichaam.

‘Het is jouw schuld.’

De woorden boorden tot in het diepste van haar ziel en bleven daar als een zware ballast liggen. Hevig schudde ze met haar hoofd. Dit was niet echt. Het was een ongeluk.

‘Het is jouw schuld.’

Deze keer werden de woorden uitgesproken door een stem boven haar. Met betraande ogen keek ze omhoog. Daar stond Nathan weer. Zijn gezicht was nog steeds niet te zien door de lange lokken voor zijn ogen. Achter hem kwamen talloze lichtjes tevoorschijn. Ze kwamen gevaarlijk snel op hen af rijden. Smekend keek ze naar Nathan, die boven haar uit torende. ‘Het was een ongeluk!’ riep ze richting zijn gezicht. Toen ze niet direct antwoord kreeg, keek ze vol paniek naar de naderende contouren van auto’s, vrachtwagens en bussen. Ze kwamen allemaal tegelijk op haar af en deze keer zouden ze haar wel echt overrijden.

‘Lois van Leeuwen, het is tijd voor gerechtigheid!’

Happend naar adem schoot ze overeind. Haar hele lichaam voelde klam aan. Het duurde even voordat ze zich realiseerde waar ze was. Met haar handen tastte ze rond in het halfduister.